

mig at burde slaa Hovedet paa Sømmet, saa man ikke kræver et saa kostbart, et saa stort og, jeg vil tilføje, saa tidsspildende Apparat, som den akkuratoriske Form vil nødvendigøre. Hermed er i Korthed udtalt de Anskuelse, som ligge til Grund for Forslaget, som er stillet af Flertallet under Nr. 287, og som kun deri adskiller sig fra Kommissionsflertallets Forslag, at det er stærkere pointeret, at den Stilling, som her er indrømmet Dommeren, ikke fritager Parterne — det vil sige Anklageren og Forsvareren — for den Pligt, de have til at foretage de Skridt, som de efter deres Kendskab til Sagens Omstændigheder maatte finde Anledning til at begære. I øvrigt har Flertallet i en anden Retning bøjet sig henimod en stærkere akkuratorisk Form, hvor den ikke kan gøre Skade, men er ganske naturlig, nemlig derved at Begæringen om Forundersøgelse, naar den stilles fra Politiets Side, skal være ledsaget ikke blot af Oplysninger, men ogsaa af de Begæring, Politimesteren paa det erhvervede Grundlag finder Anledning til at rette til Dommeren, hvorved denne straks faar en vis Vejledning og ikke behøver at beskæftige sig med Sagen aldeles fra ny af. Dette er i øvrigt et Forslag, som hele Udvalget er enig om, og som jeg derfor ikke behøver at komme videre ind paa. — Med Hensyn til Forslaget under Nr. 288, der drejer sig om Møderetten, gaar det i samme Retning som 287. Her fastholder ganske vist Lovforslaget ogsaa den akkuratoriske Form, men dog ikke videre, end at der siges, at i Reglen skal Klageren være til Stede, det indrømmes, at der kan være Tilfælde, hvor det ikke bliver muligt at gennemføre det. Der er altsaa ikke nogen stor Forskel fra det, vi foreslaa, nemlig at det blot er en Ret, men ikke en Pligt. — Med Hensyn til Forslaget under Nr. 289 som ogsaa er stillet af Flertallet alene, skal jeg bemærke, at alle jo ere enige om, at det som Regel er Dommeren, som skal foretage Afhørelsen. Saa er der i Lovforslaget tilføjet: Hvis han ikke overlader det til andre, det vil sige til nogen af Parterne. Flertallet har ment, at Afhørelsen regelmæssigt ikke bør kunne overlades til andre, den bør tværtimod foretages af Dommeren. Men med Hensyn til de yderligere Spørgsmaal, som man finder Anledning til at begære, blive vi derimod staaende ved Forslaget, som det lyder, saaledes at Dommeren, naar han ikke selv har fundet paa dem, ikke selv, efter hvad der foreligger for ham, har ment, at der

var Grund til at stille dem, kan sige til Parterne: Ja, stil dem saa selv. — Under Nr. 293 er der ogsaa et Forslag, der hidrører fra Flertallets alene. Det er nødvendiggjort ved det Forslag, vi have stillet under Nr. 287, og derfor behøver jeg ikke at komme videre ind paa det. — Det næste Forslag, jeg skal omtale, er Nr. 296 til § 913, hvormed vi ere naaede ind i Afsnittet om Domsforhandlingen. § 913 handler nemlig om Afhørelse af Vidner under Domsforhandlingen. Vi foreslaa her tilføjet følgende: „Bevisførelse sigtende til at svække Vidnets Troværdighed i sin Almindelighed maa kun finde Sted paa den Maade og i den Udstrækning, som Retten tilsteder. Den bør nægtes, naar de tilsigtede Oplysninger ikke findes at være af væsentlig Betydning“. Det er et Forslag, som Kommissionen ikke har optaget, men som jo er hentet fra den norske Lov, og er fremkaldt ved Hensynet til de Misbrug, som mange Steder — jeg sigter naturligvis her til Danmark eller til Norge — have fundet Sted ved Afhørelser af Vidner. Enhver Sagfører vil altid være interesseret i at svække Modpartens Vidners Troværdighed, og vil derfor — selv om der i øvrigt ingen Anledning er til at nære Tvivl om den — rode op i og fremdrage Ting, som ere Sagen ganske uvedkommende, Ting, som angaa vedkommendes private Liv, og som kunne stille Vidnet i et ugunstigt Lys. Derved vil Afhøringen i høj Grad blive en Pine og Plage for det paagældende Vidne, naar Forholdet ikke — som i England — er det, at der er en saa naturlig Disciplin inden for Advokatstanden, at slikt ikke taaes. Et af Kommissionens Medlemmer oplyser blandt andet i en Artikel, som findes i sidste Hæfte af „Ugeskrift for Retsvæsen“ — den gaar for Resten imod flere af Flertallets Forslag —, at Misbrug som de nævnte finde Sted mange Steder, og de have vakt megen Uro og Uvillie. Det er for at forebygge dem, at vi foreslaa i selve Lovforslaget at sige: slikt kan Retten forbyde, det tillades ikke at føre Bevis, som ikke vedkommer Sagen, men blot skal tjene til at rokke ved Vidnets Troværdighed i sin Almindelighed ved at fremdrage uvedkommende Ting, Ting, som ikke kunne blive af væsentlig Betydning for Sagen. — Det næste Forslag, som er stillet af Flertallet alene, Nr. 298, maa jeg betragte som afgjort ved tidligere Afstemninger.

Vi komme saa til 2 Spørgsmaal, som vedrøre Nævningeproceduren, det er de